

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/20/2019
Identifikačné číslo spisu: 7018200186
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7018200186.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD. v právnej veci žalobcu: JUDr. C. G., bytom T., proti žalovanému: Generálny riaditeľ Sociálnej poisťovne, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, Bratislava, v konaní o správnej žalobe v sociálnych veciach proti rozhodnutiu žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/20/2018-28 zo dňa 25. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/20/2018-28 zo dňa 25. januára 2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Kasačnej sťažnosti žalovanej odkladný účinok n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred krajským súdom

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd alebo správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 1Sa/20/2018-28 zo dňa 25. januára 2019 podľa § 191 ods. 1 písm. c/, ods. 3 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) rozhodnutie žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.09.2017 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni, ústrediu. Účastníkom konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho spisu mal preukázané, že žalobca žiadosťou zo dňa 24. júla 2017 požiadal o priznanie predčasného starobného dôchodku od 24. júla 2017. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX

X zo dňa 18. septembra 2017 podľa § 67 ods. 1, § 82, § 293dq a § 293dr zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov od 24. júla 2017 priznala žalobcovi predčasný starobný dôchodok v sume 258,60 EUR mesačne. Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom nesúhlasil s tým, že získal len 19 rokov a 64 dní obdobia dôchodkového poistenia, nesúhlasil, že mu nebolo zohľadnené obdobie služobného pomeru od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003 a žiadal o jeho započítanie a opätovné určenie sumy predčasného starobného dôchodku. Žalovaný rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, (žalobou napadnutým) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18. septembra 2017. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný citujúc ust. § 218 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a na vec žalobcu sa vzťahujúce zákonné ustanovenia § 67 ods. 1, § 68 ods. 1 a § 255 ods. 5 a s poukazom na ust. § 274 ods. 2 a § 196 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení uviedol, že žalobca k 24. júlu 2017 získal 6 999 dní obdobia dôchodkového poistenia, t.j. 19 rokov a 64 dní obdobia dôchodkového poistenia. Suma predčasného starobného dôchodku bola určená ako súčin priemerného osobného mzdového bodu (1,2794), obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na predčasný starobný dôchodok (19,1754) a aktuálnej dôchodkovej hodnoty (11,3505) znížený o 0,5 % za každých začatých 30 dní od vzniku nároku na predčasný starobný dôchodok do dovŕšenia dôchodkového veku (27,84618932). To znamená $1,2794 \times 19,1754 \times 11,3505 - 27,84618932 = 250,70$ EUR. Suma predčasného starobného dôchodku bola následne podľa § 82, § 293dq a § 293dr ods. 1 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov zvýšená o 7,90 EUR mesačne, na sumu 258,60 EUR mesačne. Poukázal na to, že podrobný rozpis výpočtu predčasného starobného dôchodku je uvedený v napadnutom rozhodnutí Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18. septembra 2017. Námietku žalobcu ohľadom nezohľadnenia doby služobného pomeru v období od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003 na účely určenia sumy starobného dôchodku žalovaný považoval za dôvodnú z dôvodov, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo: SPOU-OSZ-50440-1/2017-VZ zo dňa 14. marca 2017 bol žalobcovi od 1. januára 2017 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 143aa písm. a), § 143ab ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) a § 58, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Podľa potvrdenia Ministerstva vnútra SR v Bratislave číslo: SPOU-OSZ-50440-1/2017-VZ pre nárok na výsluhový dôchodok a jeho výšku, bola zhodnotená účastníkovi konania doba - od 31. marca 1978 do 26. marca 1980 (I. kategória funkcií) - doba základnej vojenskej služby, - od 1. novembra 1993 do 31. decembra 1999 (I. kategória funkcií) - doba výkonu služby, - od 1. januára 2000 do 31. decembra 2016 (III. pracovná kategória) - doba výkonu služby; žalobca celkovo získal 25 rokov a 64 dní doby služobného pomeru. Pre nárok a výšku výsluhového dôchodku bola zhodnotená účastníkovi konania doba služby v Policajnom zbore v I. kategórii funkcií v rozsahu 9 rokov a 80 dní. Pretože účastník konania získal dobu služby v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu, v súlade s ustanovením § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. sa doba zhodnotená pre nárok na výsluhový dôchodok od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003 nepovažuje za obdobie dôchodkového poistenia, a preto nebola pre nárok na starobný dôchodok zhodnotená. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nároky poistencov vyplývajúce zo zaradenia doby služby do I. a II. kategórie funkcií sa musia podľa ustanovenia § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. zachovať pre nárok a určenie sumy starobného dôchodku vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, aj keď títo poistenci za dobu služby získali dávky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, pretože v sume výsluhového dôchodku neboli zohľadnené. Zachovanie týchto nárokov spočíva v určení zníženého dôchodkového veku v závislosti od rozsahu doby služby získanej v I. alebo v II. kategórii funkcií a v určení sumy starobného dôchodku a pozostalostných dôchodok v súlade s ustanovením § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. aj podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2003. Vzhľadom na to, že ustanovenie § 274 ods. 2 zákon č. 461/2003 Z. z. sa nevzťahuje na určenie sumy predčasného starobného dôchodku, ako aj skutočnosť, že poberateľovi výsluhovej dávky nevznikol nárok na zníženie dôchodkového veku, nakoľko nezískal dobu služby v potrebnom rozsahu, nie je možné dobu služby získanú v I. kategórii funkcií v súlade s § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. hodnotiť na nárok na predčasný starobný dôchodok a určenie jeho sumy. Túto skutočnosť potvrdzuje aj to, že predčasný starobný dôchodok nie je uvedený ani v Dohovore o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128) uverejnenom v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb., a preto neprichádza do úvahy ani aplikácia čl. 33 ods. 2 uvedeného

dohovoru v časti IV. - Spoločné ustanovenia. Rovnako aj v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je vyjadrený len právny názor týkajúci sa starobného dôchodku, ktorý Sociálna poisťovňa nemôže analogicky rozširovať aj na iné prípady, to znamená ani na predčasný starobný dôchodok.

3. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách zákona č. 461/2003 Z. z. citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 1 ods. 3, § 60 ods. 2, § 67 ods. 1, § 68 ods. 1, § 255 ods. 5, § 274 ods. 1, 2 v spojení s právnou úpravou ustanovenou v čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, vyhlásený pod č. 461/1992 Zb., postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach, za primeraného použitia ustanovení o všeobecnej správnej žalobe podľa prvej hlavy tretej časti SSP a dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby.

4. Krajský súd konštatoval, že zo skutkových zistení vyplýva, že žalovaný zamietnutie žiadosti žalobcu o priznanie predčasného starobného dôchodku zdôvodnil ustanovením § 255 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, keď tvrdil, že žalobca získal obdobie výkonu služby v I. a II. kategórii funkcií v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok, a preto nie je možné túto dobu služby získanú v I. a II. kategórii funkcií hodnotiť pre nárok na predčasný starobný dôchodok a určenie jeho sumy a tým, že ustanovenie § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. sa nevzťahuje na určenie sumy predčasného starobného dôchodku. Žalobca naopak tvrdil, že je možné postupovať analogicky ako pri starobnom dôchodku, pretože poistencovi, ktorému sa priznal predčasný starobný dôchodok, už nevzniká nárok na starobný dôchodok a predčasný starobný dôchodok sa odo dňa dovŕšenia dôchodkového veku považuje za starobný dôchodok, ako to vyplýva z ust. § 69 zákona č. 461/2003 Z. z. Sporným medzi účastníkmi konania teda bolo právne posúdenie veci.

5. Krajský súd poukázal na to, že Ústavný súd SR v náleze č. II. ÚS 48/97 zo dňa 07.01.1998 vyslovil, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa článku 1 Ústavy SR je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať. Súčasťou princípu právnej istoty je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku dala rovnaká odpoveď, teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Bolo by v rozpore s princípom právnej istoty, ak súdy v obdobných veciach by rozhodovali odlišne. V praxi to predstavuje taký postup, keď obdobný prípad sa bude riešiť v súlade s doterajšou judikatúrou. Ústavný súd SR (IV. ÚS 192/06) vyslovil názor, že súd by nekonal v súlade s princípom právnej istoty v zmysle článku 1 ods. 1 Ústavy SR a mohol by tým porušiť aj právo účastníka konania na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR v prípade, ak by riešil právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami.

6. Za nesporné krajský súd považoval, že žalobcovi bol priznaný výsluhový dôchodok podľa zákona č. 328/2002 Z. z., poukazom na to, že k tejto otázke sa opakovane jednoznačne vyjadril Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach, v ktorých riešil obdobnú otázku u výsluhového príspevku takto: „Výsluhový príspevok nie je výsluhovým dôchodkom, priznaným podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z.; je naďalej výsluhovým príspevkom podľa zákona č. 76/1959 Zb. a za výsluhový dôchodok podľa zákona č. 114/1998 Z. z. a podľa zákona č. 328/2002 Z. z. sa iba považuje, najmä na účely trvania nároku na dávku výsluhového zabezpečenia priznanú podľa predchádzajúcich predpisov a jej výplatu.“ - rozsudok pod sp. zn. 9So/131/2011 zo dňa 22.08.2012. Aj k otázke započítania doby zamestnania v I. alebo II. pracovnej kategórii (služby I. alebo II. kategórie funkcií) sa Najvyšší súd SR taktiež opakovaním už vyjadril. Napr. v rozsudku sp. zn. 9So/59/2011 z 25.04.2012 Najvyšší súd SR uviedol: „Na účely stanovenia výšky predčasného starobného dôchodku je potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby hodnotené na účely príspevku za službu (§ 111 zákona č. 100/1970 Zb.).“ Obdobný právny názor zaujal Najvyšší súd SR aj vo svojich rozsudkoch sp. zn. 9So/112/2009 zo dňa 30.06.2010, sp. zn. 9So/59/2012 zo dňa 25.04.2012, sp. zn. 9So/159/2011 zo dňa 31.10.2012 a v ďalších.

7. Správny súd v konaní nezistil žiadne dôvody, pre ktoré by sa mal odchýliť od právnych názorov,

ktoré zaujal Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach k aplikácii vyššie citovaného ust. § 67 ods. 1, § 274 ods. 1, 2 a § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. v súvislosti s nárokom na dávku dôchodkového zabezpečenia, ktorú si uplatnil aj žalobca, preto akceptujúc už uvedené právne názory Najvyššieho súdu SR, aj keď sa týkali výsluhového príspevku, ktorý sa ale považuje za výsluhový dôchodok, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je nesúladne so zákonom č. 461/2003 Z. z., pretože u predčasného starobného dôchodku citovaný zákon nevyklučuje aplikáciu citovaných zákonných ustanovení. Správny súd napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovni, ústredia podľa ust. § 191 ods. 1 písm. c), ods. 3 SSP zrušil a vrátil ho Sociálnej poisťovni, ústrediu na ďalšie konanie.

8. Správny súd poukazom na to, že v ďalšom konaní je žalovaný viazaný právnym názorom súdu (§ 191 ods. 6 prvá veta SSP), uložil žalovanému povinnosť do doby poistenia žalobcovi započítať aj dobu služby v I. a II. kategórii funkcií a následne vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by mu patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získal vo všeobecnom systéme a následne z dôvodu, že výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na predčasný starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového poistenia charakter dávky v starobe, postupovať v súlade s článkom 33 Dohovoru č. 128 o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 416/1991 Zb.), v zmysle ktorého bude starobný dôchodok žalobcu krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov doby služby, rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku.

9. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznáva (§ 167 ods. 1 a § 168 SSP) z dôvodov, že žalobca si právo na náhradu trov konania neuplatnil a tieto trovy nevyplývali ani z obsahu spisu súdu a žalovaný bol v konaní neúspešný.

II.

Kasačná sťažnosť žalovanej proti rozsudku krajského súdu

10. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala žalovaná v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaná namietala, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP). Navrhovala, aby najvyšší súd rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/20/2018-28 zo dňa 25. januára 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žiadala, aby kasačný súd podľa § 447 ods. 1 SSP priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok.

11.1. V dôvodoch kasačnej sťažnosti žalovaná v úvode poukázala na skutkové zistenia daného prípadu. Žalovaná nesúhlasila s právnym posúdením a odôvodnením krajského súdu. Poukázala na to, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ 50440-1/2017 zo dňa 14. 3. 2017 bol žalobcovi od 1. januára 2017 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 143aa písm. a/, § 143ab ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a/ a § 58 v súlade s § 81 ods. 3 písm. a/ zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s rozpisom zhodnoteného obdobia. Žalovaná zdôraznila, že z uvedeného vyplýva že žalobcovi nebol priznaný príspevok za službu, ale výsluhový dôchodok, poukazom na to, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nároky poistencov vyplývajúce zo zaradenia doby služby do I. a II. kategórie funkcií sa musia podľa ust. § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. zachovať pre nárok a určenie sumy starobného dôchodku podľa všeobecného systému sociálneho zabezpečenia aj keď títo poistenci za dobu služby získali dávky v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, pretože v sume výsluhového dôchodku neboli zohľadnené. Zachovanie týchto nárokov spočíva v určení zníženého dôchodkového veku v závislosti od rozsahu doby služby získanej v I. alebo II. kategórie funkcií a určenie sumy starobného dôchodku v súlade s ustanovením § 274 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. podľa právnych predpisov účinných do 31. decembra 2004. Zdôraznila, že vzhľadom na to, že ust. § 274 ods. 2 uvedeného zákona sa nevzťahuje na určenie sumy predčasného starobného dôchodku, ako aj skutočnosť, že žalobcovi ako poberateľovi výsluhovej dávky nevznikol nárok na zníženie dôchodkového veku, nakoľko nezískal dobu služby v potrebnom rozsahu, nie je možné dobu služby získanú v I. kategórii funkcií v súlade s § 255 ods. 5 zákona 461/2003 Z. z. zhodnotiť na nárok na predčasný

starobný dôchodok a určenie jeho sumy, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj to, že predčasný starobný dôchodok nie je uvedený ani v Dohovore o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128), uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb., a preto neprichádza do úvahy ani aplikácia čl. 33 ods. 2 uvedeného Dohovoru v časti IV. spoločné ustanovenia. Žalovaná tiež zdôraznila, že rovnako aj v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je vyjadrený len právny názor týkajúci sa starobného dôchodku, ktorý žalovaná nemôže analogicky rozširovať aj na iné prípady, to znamená ani na predčasný starobný dôchodok. V danej súvislosti poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 9 So/59/2011 zo dňa 25. apríla 2012 uverejnené v Zbierke stanovísk pod č. R 86/2013 6/2013, z ktorého vyplýva, že pri posudzovaní nároku na predčasný starobný dôchodok poberateľa výsluhového dôchodku, ktorý je priznaný ako výsluhový dôchodok nie ako príspevok za službu, je potrebné aplikovať § 255 ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. Ďalej žalovaná uviedla, že práve z dôvodu princípu právnej istoty, na ktorý poukazuje krajský súd vo svojom rozsudku v bode 8 prihliadala pri rozhodovaní na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So 59/2011 zo dňa 25. 4. 2012. Dôvodila, že pokiaľ krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia v bode 9 poukazuje na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp. zn. 9So/131/2011 zo dňa 22. augusta 2012, rozsudok sp. zn. 9So/112/2009 zo dňa 30. júna 2011 a rozsudok sp. zn. 9So/159/2011 zo dňa 31. októbra 2012, v uvedených rozsudkoch Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozhodoval v skutkovo odlišných prípadoch, kde sa posudzoval nárok na starobný dôchodok a nie nárok na predčasný starobný dôchodok poistenca. Žalovaná ďalej poukázala na to, že ust. § 13 zákona č. 461/2003 Z. z. zakotvuje, ktoré druhy dôchodkových dávok sa poskytujú z dôchodkového poistenia. Predčasný starobný dôchodok a starobný dôchodok sú dve odlišné dôchodkové dávky, ktoré nemožno stotožňovať. Súčasne namietala, že pokiaľ krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/59/2012 zo dňa 25. 4. 2012, predmetný rozsudok najvyššieho súdu je zo dňa 24. apríla 2012 a týka sa invalidného dôchodku, teda skutkovo odlišnej veci, ktorá s predmetom sporu žalobcu nesúvisí.

11.2. Žalovaná záverom navrhovala, aby kasačný súd priznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok. Dôvodila, že je verejnoprávna inštitúcia, ktorá zákonom predpísaným spôsobom hospodári s verejnými finančnými prostriedkami poistencov, ktoré zákonom určeným spôsobom aj rozdeľuje v procese rozhodovania o priznaní a vyplácaní nárokov z týchto prostriedkov. V predmetom konaní nie je možné vydať rozhodnutie v intenciách rozsudku krajského súdu, pretože predmetom konania je vyriešenie otázky, ktorá má zásadný vplyv na výpočet predčasného starobného dôchodku žalobcu a následne jeho valorizácii, ktorý je poukazovaný pravidelne v mesačných splátkach a vykonaním rozsudku napadnutého kasačnou sťažnosťou by jeho právnymi následkami vznikla žalovanej závažná ujma, vzhľadom na kumulovanie opakujúcich sa mesačných dávok starobného dôchodku žalobcu, ktoré nie je možné vyčísliť.

III.

Vyjadrenie žalobcu ku kasačnej sťažnosti žalovanej

12. Kasačná sťažnosť žalovanej bola žalobcovi doručená dňa 11.4.2019. Žalobca sa ku kasačnej sťažnosti žalovanej vyjadril tak, že navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalovanej ako nedôvodnú zamietol. Žalobca vyslovil názor, že krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci na základe správneho posúdenia veci. Súčasne navrhoval, aby kasačný súd kasačnej sťažnosti žalovanej nepriznal odkladný účinok a potvrdil rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu

IV.

Konanie pred kasačným súdom

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g) v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), v rozsahu námietok žalovaného správneho orgánu uvedených v kasačnej sťažnosti, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol

zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalovanej je dôvodná.

14. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Sa/20/2018-28 zo dňa 25. januára 2019, ktorým krajský súd podľa § 191 ods. 1 písm. c/ SSP rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.09.2017 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Sociálnej poisťovni, ústredie.

15. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku správneho súdu kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich najvyšší súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

16. Predmetom preskúmacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného správneho orgánu - Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, ktorým žalovaný podľa § 218 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z. z. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18.09.2017. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím Sociálna poisťovňa, ústredie podľa § 67 ods. 1, § 82, § 293dq a § 293dr zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov od 24. júla 2017 priznala žalobcovi predčasný starobný dôchodok v sume 258,60 EUR mesačne.

17. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

18. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných

právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

19. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite nepostupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, napadnutého žalobou, nevykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z., v spojení s právnou úpravou ustanovenou v Dohovore o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach, (128) vyhlásený v Zbierke zákonov pod č. 416/1991 Zb.

20. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k inému záveru ako krajský súd. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvorí administratívny spis žalovanej a právnej úpravy zákona o sociálnom poistení na vec sa vzťahujúcej kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či postup Sociálnej poisťovni pri rozhodovaní o žiadosti žalobcu na priznanie predčasný starobný dôchodok bol súladný so zákonom, keď žalobcovi pri rozhodovaní o nároku na predčasný starobný dôchodok Sociálna poisťovňa nezohľadnila obdobie služobného pomeru od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003, a preto žalobca sa žalobou o preskúmanie zákonosti rozhodnutí Sociálnej poisťovni v oboch stupňoch domáhal o jeho započítanie a opätovné určenie sumy predčasný starobný dôchodok. Kasačný súd preto zameril svoju pozornosť predovšetkým uvedenej spornej otázke žalobcom nastolenej v žalobe.

V.

Právne posúdenie kasačným súdom

21. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

23. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

24. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Z citovanej právnej úpravy ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnou

záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

25. V danej súvislosti kasačný súd dáva tiež do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd uvádza: „Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútno. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

26. Podľa § 274 ods. 1 zákona o sociálnom poistení nároky vyplývajúce zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa priznávajú do 31. decembra 2023.

27. Podľa § 274 ods. 2 zákon o sociálnom poistení suma starobného dôchodku, pomerného starobného dôchodku a invalidného dôchodku, na ktorý vznikne nárok podľa odseku 1, nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodku a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu. To platí aj vtedy, ak sa suma dôchodkov uvedených v prvej vete určuje na účely určenia sumy vdovského dôchodku, vdoveckého dôchodku alebo sirotského dôchodku.

28. Z citovaných ustanovení vyplýva, že zachovanie nárokov zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa týka len tých druhov dôchodkov, ktoré boli upravené v zákonnej úprave platnej pred 1. januárom 2004, t.j. podľa zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení (ďalej len "zákon o sociálnom zabezpečení").

29. V zmysle zákonnej úpravy ustanovenej v zákone o sociálnom zabezpečení z dôchodkového zabezpečenia sa poskytujú taxatívne zákonom určené dávky na zabezpečenie poistenca v invalidite, v starobe a pozostalostné dávky - dôchodky a to starobný, invalidný, čiastočný invalidný, za výsluhu rokov, vdovský, vdovecký, sirotský, manželky, sociálny (§ 7 písm. a). Druhom starobného dôchodku je aj pomerný starobný dôchodok (§ 26). Z uvedeného je zrejmé, že pred 1. januárom 2004 zákon o sociálnom zabezpečení predčasný starobný dôchodok ako dávku sociálneho zabezpečenia neupravoval. Kasačný súd ďalej poznamenáva, že zaradenia zamestnania do troch pracovných kategórií na účely dôchodkového zabezpečenia podľa druhu vykonávaných prác bolo možné len do 31. decembra 1999 (§ 14 ods. 1 v spojení s § 16 zákona o sociálnom zabezpečení). Nárok na predčasný starobný dôchodok ako sociálne zabezpečenie poistenca v starobe je možné priznať poistencovi len na základe splnenia zákonných podmienok ustanovených v právnej úprave zákona o sociálnom poistení. Nárok na predčasný starobný dôchodok je samostatným nárokom, rozdielnym od nároku na starobný dôchodok, z ktorých dôvodov je povinnosťou tak Sociálnej poisťovne, ako aj súdu v súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posudzovať splnenie zákonných podmienok pre priznanie či starobného alebo predčasne starobného dôchodku samostatne. Na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že predčasný

starobný dôchodok po dovŕšení dôchodkového veku poistenca sa považuje za starobný dôchodok.

30. Z uvedených dôvodov, ak bol žiadateľovi o dávku priznaný predčasný starobný dôchodok podľa zákona o sociálnom poistení, § 274 citovaného zákona na účely porovnávania výpočtu sumy dôchodku podľa zákona o sociálnom zabezpečení použiť nemožno. Nároky vyplývajúce zo zaradenia do zvýhodnenej pracovnej kategórie podľa tohto ustanovenia na účely výpočtu sumy dôchodkovej dávky možno použiť len pri rozhodovaní o starobnom dôchodku, o pomernom starobnom dôchodku alebo invalidnom dôchodku. Uvedený právny názor vyslovil Najvyšší súd SR v stanovisku publikovanom pod č. 59, uverejnenom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky v čiastke č. 4/2012.

31. Nárok na dôchodok vo výške, ktorá nie je nižšia ako jeho výška zistená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 sa teda netýka predčasného starobného dôchodku, lebo takýto druh dôchodkovej dávky právny predpis do tohto dňa neupravoval, a to bez ohľadu na to, že dovŕšením dôchodkového veku podľa zákona o sociálnom poistení sa predčasný starobný dôchodok stáva starobným dôchodkom. Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že na nový výpočet sumy starobného dôchodku, ktorý vznikne zmenou z predčasného starobného dôchodku dovŕšením dôchodkového veku jeho poberateľa, nie je daný právny dôvod.

32. V danej súvislosti kasačný súd upriamuje pozornosť žalobcu tiež na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 25. septembra 2013 sp. zn. 7 So/82/2012, publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a súdov Slovenskej republiky pod č. 39/2015, v ktorom najvyšší súd ako súd odvolací konštatoval: „Zachovanie nárokov zo zaradenia zamestnaní do I. a II. pracovnej kategórie sa týka len tých druhov dôchodkov, ktoré boli upravené v zákonnej úprave platnej pred 1. januárom 2004.“

33. Skutkové zistenia vyplývajúce zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej potvrdzujú, že žalobca žiadosťou zo dňa 24. júla 2017 požiadal o priznanie predčasného starobného dôchodku od 24. júla 2017. Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 18. septembra 2017 podľa § 67 ods. 1, § 82, § 293dq a § 293dr zákona č. 461/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov od 24. júla 2017 priznala žalobcovi predčasný starobný dôchodok v sume 258,60 EUR mesačne. O odvolaní žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu, v ktorom nesúhlasil, že mu nebolo zohľadnené obdobie služobného pomeru od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003 a žiadal o jeho započítanie a opätovné určenie sumy predčasného starobného dôchodku, rozhodol žalovaný rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 06.12.2017, (žalobou napadnutým) tak, že zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia zo dňa 18. septembra 2017. Námietku žalobcu ohľadom nezohľadnenia doby služobného pomeru v období od 1. novembra 1993 do 30. júna 2003 na účely určenia sumy starobného dôchodku žalovaný považoval za nedôvodnú z dôvodov, že rozhodnutím Ministerstva vnútra Slovenskej republiky číslo: SPOU-OSZ-50440-1/2017-VZ zo dňa 14. marca 2017 bol žalobcovi od 1. januára 2017 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 143aa písm. a), § 143ab ods. 1, § 143ac ods. 1 písm. a) a § 58, v súlade s § 81 ods. 3 písm. a) zákona č. 328/2002 Z. z. Z administratívneho spisu tiež vyplýva, že žalobca požiadal o priznanie starobného dôchodku od 15. decembra 2015 žiadosťou spísanou dňa 6. apríla 2017, k dovŕšeniu 59 rokov veku. Právoplatným rozhodnutím žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 9. mája 2017 bola jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku s prihliadnutím na dobu výkonu služobného pomeru zaradenú do kategórie funkcií zamietnutá podľa ustanovenia § 65 a § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 555/2007 Z. z. a podľa § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. z dôvodu, že žalobca nespĺnil ani jednu z podmienok nároku na starobný dôchodok uvedených v § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. Sociálna poisťovňa v danom prípade vychádzala z nasledovných skutkových zistení a právnych záverov. V období od 6. septembra 1976 do 26. septembra 1977 žalobca získal dobu zamestnania (dobu dôchodkového poistenia) zaradenú do I. pracovnej kategórie u zamestnávateľa E. v počte 386 dní, t. j. 1 rok a 21 dní. Na účely zníženia dôchodkového veku postupom podľa § 21 ods. 1 písm. a) až l) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov je možné hodnotiť len I. pracovnú kategóriu, resp. I. kategóriu funkcií. Zamestnanie zaradené do II. pracovnej kategórie, resp. II. kategórie funkcií nemá vplyv na zníženie vekovej podmienky na dovŕšenie

dôchodkového veku, zachovanie nárokov z nej plynúcich je možné iba postupom podľa § 22 zákona č. 100/1988 Zb. v znení neskorších predpisov, teda pri výpočte starobného dôchodku, na ktorý vznikne nárok. Vzhľadom na to, že v zamestnaní zaradenom do I. kategórie funkcií a zamestnaní zaradenom do I. pracovnej kategórie žalobca získal spolu 9 rokov a 80 dní, nárok na starobný dôchodok mu podľa § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení nevznikol. V období od 1. apríla 1980 do 30. apríla 1987 žalobca získal dobu zamestnania (dobu dôchodkového poistenia) zaradenú do II. pracovnej kategórie u zamestnávateľa E. v počte 2 586 dní, t.j. 7 rokov a 31 dní. Z uvedeného vyplýva, že žalobca ani pri posúdení nároku na starobný dôchodok nezískal nárok na zníženie dôchodkového veku s použitím § 274 zákona č. 461/2003 Z. z.

34. Kasačný súd vychádzajúc zo skutkových okolností posudzovaného prípadu a citovanej právnej úpravy zákona o sociálnom poistení v spojení s právnou úpravou zákona o sociálnom zabezpečení dospel k záveru, že krajský súd v danej veci dospel k nesprávnemu záveru, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a postup im predchádzajúci nie je v súlade so zákonom, keď úvahy, vedúce Sociálnu poisťovňu v oboch stupňoch k ustáleniu skutkového stavu sú racionálne odôvodnené a skutkový stav následne správne právne posúdili právne korektnou aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zákona o sociálnom poistení. Kasačný súd v napadnutých rozhodnutiach Sociálnej poisťovne nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani inú vadu konania, ktorá by mala vplyv na ich zákonnosť, keď žalovaná napadnuté rozhodnutia argumentačne zrozumiteľné a dostatočne odôvodnila citáciou konkrétnych ustanovení príslušného právneho predpisu a ich následným výkladom.

35. Pokiaľ krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - rozsudok sp. zn. 9So/131/2011 zo dňa 22. augusta 2012, rozsudok sp. zn. 9So/112/2009 zo dňa 30. júna 2011 a rozsudok sp. zn. 9So/159/2011 zo dňa 31. októbra 2012, sp. zn. 9So/59/2012 zo dňa 25.04.2012, v uvedených rozsudkoch Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozhodoval v skutkovo odlišných prípadoch, keďže v uvedených veciach posudzoval nárok poistenca na starobný dôchodok a nie nárok na predčasný starobný dôchodok. Za nesprávny kasačný súd tiež považoval poukaz krajského súdu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/59/2012 zo dňa 25. 4. 2012, (zrejme zo dňa 24. apríla 2012), keďže predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie Sociálnej poisťovni týkajúce sa invalidného dôchodku, teda tiež skutkovo odlišnej veci, ktorá s predmetom sporu žalobcu taktiež nesúvisí.

36. Z dôvodov uvedených vyššie najvyšší súd v danej veci vyhodnotil námietky žalovanej uvedené v kasačnej sťažnosti proti rozsudku krajského súdu o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom podľa § 440 písm. g/ SSP za dôvodné, ktoré spochybnili vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia správneho súdu a jeho súladnosť so zákonom. Kasačný súd vyhovel kasačnej sťažnosti žalovanej a napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

37. Povinnosťou správneho súdu v ďalšom konaní bude opätovne preskúmať zákonnosť rozhodnutí žalovanej v oboch stupňoch v intenciách názoru najvyššieho súdu uvedeného vyššie a vo veci opätovne rozhodnúť. Súčasne správny súd rozhodne o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov kasačného konania.

38. Kasačný súd nepriznal kasačnej sťažnosti žalovanej odkladný účinok z dôvodu, že nezistil dôvody Správnym súdnym poriadkom predpokladané v právnej úprave ustanovenej v § 447 ods. 1 SSP, ako aj z dôvodu rozhodnutia vo veci samej tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

39. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.